

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 271/2015-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. júna 2015 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Ta&Mi, BITÚNOK, s. r. o., Ochodnica 211, zastúpenej advokátom JUDr. Martinom Olosom, Advokátska kancelária, Karola Kašjaka 1, Rajecké Teplice, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Čadca v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 328/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Ta&Mi, BITÚNOK, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. mája 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Ta&Mi, BITÚNOK, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 328/2012 (ďalej aj „namiatané konanie“).

2. Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uviedla, že 28. decembra 2012 doručila okresnému súdu žalobu „o vydanie hnutelých vecí“. Okresný súd v namiatanom konaní nekonal, preto sťažovateľka podala 6. júna 2013 prvú sťažnosť na zbytočné prieťahy v konaní predsedníčke okresného súdu, ktorá ju uznala ako dôvodnú. Po podaní sťažnosti okresný súd uznesením z 28. júna 2013 vyzval sťažovateľku na odstránenie nedostatkov žalobného návrhu a predloženie výpisu z obchodného registra. Toto uznesenie sťažovateľka považovala za zmätočné a podala proti nemu odvolanie.

3. Okresný súd následne vykonal iba jedno pojednávanie 15. októbra 2014 a následne bol opäť nečinný. Sťažovateľka sa preto druhýkrát obrátila so sťažnosťou na bezprieťahový postup okresného súdu 2. apríla 2015, ale okresný súd jej sťažnosť nepovažoval za odôvodnenú. Sťažovateľka považuje postup okresného súdu, ktorý zisťuje, či má právomoc v tejto veci konať prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“), tiež za zjavne neefektívny, nesmerujúci k odstráneniu jej právnej neistoty, keďže konanie trvá už dva a pol roka.

4. Sťažovateľka na základe uvedeného navrhuje, aby ústavný súd vyslovil, že v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 328/2012 okresný súd porušil jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a prikázal okresnému súdu konať v predmetnom konaní bez zbytočných prieťahov. Zároveň sa domáha

priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 10 000 € a úhrady trov konania v sume 355,72 €.

II.

5. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

7. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo

slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

8. Predmetom konania pred ústavným súdom je rozhodovanie o návrhu sťažovateľky smerujúcom proti postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 328/2012. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

9. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08).

10. Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že nie každý prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (III. ÚS 199/02, I. ÚS 154/03). Pojem „zbytočné prieťahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovelo (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, IV. ÚS 221/05). Ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie sťažovateľom označeného základného práva (I. ÚS 42/01, III. ÚS 59/05). Na kratšie obdobia nečinnosti ústavný súd spravidla prihliada vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili dĺžku súdneho konania (I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01).

11. Ústavný súd sa osobitne zameril na preskúmanie opodstatnenosti sťažnosti sťažovateľky, keďže pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zjavná neopodstatnenosť sťažnosti môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prieťahoch (napr. III. ÚS 59/05, IV. ÚS 434/08), prípadne ak argumenty v sťažnosti sťažovateľky nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04, I. ÚS 630/2013).

12. Ústavný súd zo sťažnosti a z jej príloh, ako aj na okresnom súde zistil, že namietané konanie začalo na okresnom súde 28. decembra 2012 podaním žaloby o vydanie hnutelných vecí. Počas dosiaľ prebiehajúceho konania trvajúceho dva roky a päť mesiacov okresný súd nekonal od podania žaloby, t. j. 28. decembra 2012, až do 28. júna 2013 (v tomto období urobil iba jednoduchú výzvu na zaplatenie súdneho poplatku 9. januára 2013) a potom aj od pojednávania 15. októbra 2014 až do 28. apríla 2015, keď sa obrátil so žiadosťou na ministerstvo. Hoci sťažovateľka v sťažnosti neuvádza tieto obdobia nečinnosti a poukazuje najmä na celkovú dĺžku konania a údajne neefektívnu činnosť okresného súdu, ktorá mala spočívať v jeho úkonoch (výzvach na odstránenie nedostatkov žaloby, resp. zisťovanie právomoci okresného súdu na konanie v jej veci prostredníctvom ministerstva 28. apríl 2015), ústavný súd na rozdiel od sťažovateľky nepovažuje uvedené námietky sťažovateľky – pre tento čas – z ústavného hľadiska ako dôvodné a podstatné. Dve krátke obdobia nečinnosti v trvaní 6 mesiacov a údajná neefektívna činnosť, ktorú vidí sťažovateľka v nesprávnej výzve, ako aj celková doba tohto konania pred okresným súdom v súčasnosti totiž ešte nedosahuje takú ústavne relevantnú intenzitu, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohol v súčasnosti vysloviť porušenie jej označených práv, ak navyše okresný súd v inom období vykonával ostatné procesné úkony priebežne (žiadal o doplnenie návrhu a predloženie listinných dôkazov, zisťoval od odporcu, ktorý má sídlo v inom štáte, zoznam hnutelných vecí a technologických zariadení, zasielal vzájomné

vyjadrenia účastníkom sporu a podobne). Ústavný súd tiež považuje za dostačujúce opatrenie do budúcnosti to, že predsedníčka okresného súdu v odpovedi na sťažnosť sťažovateľky uviedla, že „*vo veci... nariadila dohľad s povinnosťou podávať mesačné správy o stave konania*“.

13. Z týchto dôvodov ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

14. Ústavný súd v závere pripomína, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby po splnení všetkých zákonom predpísaných náležitostí sťažovateľka v tejto veci v prípade zotrvania na stanovisku, že postupom okresného súdu bude v nej opakovane dochádzať k zbytočným prieťahom, predložila ústavnému súdu novú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. júna 2015